

ת"פ 43150/03/18 - מדינת ישראל נגד יונתן יעקבס, נחמן זייבאלד, בן סיון זייבאלד

בית משפט השלום בירושלים
ת"פ 43150-03-18 מדינת ישראל נ'
יעקבס(אחר/נוסף) ואח'

בפני כבוד השופט ירון מינטקביץ
בעניין: מדינת ישראל - המאשימה
ע"י לשכת תביעות ירושלים

נגד
1. יונתן יעקבס
2. נחמן זייבאלד (עניינו הסתיים)
3. בן סיון זייבאלד - הנאשמים
ע"י עו"ד אביחי חג'בי

גזר דין - נאשמים מס' 1 ו- 2

רקע דיוני ועובדות האירוע

נאשמים מס' 1 ו- 3 הורשעו על פי הודאותיהם בעבירת תקיפה.

נגד שלושת הנאשמים הוגש כתב אישום המייחס להם עבירת פציעה. עניינו של נאשם מס' 2 הסתיים לפני מותב אחר ואילו נאשמים מס' 1 ו- 3 כפרו והתיק הועבר אלי לשמיעת ראיות. במהלך שמיעת הראיות הגיעו הצדדים להסדר דיוני, במסגרתו תוקן כתב האישום ונאשמים מס' 1 ו- 3 הודו בעבירת תקיפה, אך נותרה בין הצדדים מחלוקת ביחס לעובדותיו המדויקות של חלק מהאירוע. לאור העובדה שהאירוע כולו תועד בסרטוני מצלמות אבטחה, אשר הוגשו במסגרת תיק המוצגים, הגיעו הצדדים להסכמה כי בית המשפט יקבע את המסגרת העובדתית על סמך צפיה בסרטונים וטיעוני הצדדים.

עוד הוסכם, כי המאשימה תעתור להשית על הנאשמים עונש של ששה חודשי מאסר בעבודות שירות, והנאשמים יטענו כפי הבנתם.

ואלו העובדות (המוסכמות ואלו שנקבעו על ידי):

ביום 15.3.18 בשעה 0:25 הגיעו שלושת הנאשמים יחדיו לתחנת דלק "סונול" הנמצאת ביציאה מהעיר ירושלים. נאשם מס' 1 נכנס לחנות שבתחנה ורכש מספר מוצרים מעובד בשם שאדי ושילם בעבורם בשטר של 100 ש"ח. שאדי החזיר לנאשם מס' 1 עודף נמוך ב- 30 אגורות מאשר היה צריך. נאשם מס' 1 קילל את שאדי והאשים אותו כי ניסה לגנוב ממנו את ההפרש, ושאדי אמר לנאשם מס' 1 לצאת מהחנות ודחף אותו. נאשם מס' 1 אמר לשאדי בתגובה, ש"אם הוא

גבר" שיצא החוצה, ושאי נעתר להזמנה.

כאשר יצא שאדי, סימן נאשם מס' 1 לחבריו לבוא, ואז חזר לפתח החנות והכה את שאדי באגרופ בפניו. שאדי יצא מהחנות, בעט בנאשם מס' 1 ובין השניים התפתח מאבק. עובד תחנת הדלק, בשם גית הגיע בריצה על מנת לסייע לשאדי. נאשם מס' 1 ניסה לעזוב את המקום, זרק לעברו של גית את השקית ובה המוצרים שקנה קודם לכן והתעמת איתו.

נאשם מס' 3 הגיע למקום בריצה על מנת לסייע לנאשם מס' 1, התעמת עם גית והכה את שאדי באגרופים בפניו מספר פעמים. שאדי נופף במקל על מנת להרחיק את הנאשמים, ואז נאשם מס' 2 הצטרף לארוע, תפס מקל שהיה במקום והכה באמצעותו את שאדי. נאשם מס' 1 הצטרף לנאשם מס' 2, תפס את רגלו של שאדי והפילו, והמשיך להחזיק ברגל בעוד נאשם מס' 2 המשיך להכות את שאדי באמצעות המקל, עד אשר המקל נשבר מעצמת המכות.

לאחר שהמקל נשבר, נאשמים מס' 1 ו-2 המשיכו להכות את שאדי באגרופיהם. לאחר מספר שניות נאשם מס' 2 עזב את המקום, אך נאשם מס' 1 המשיך להכות את שאדי, בעודו מוטל ארצה, עד אשר הגיע למקום אדם נוסף והרחיק אותו מהמקום.

באותו הזמן, גית ונאשם מס' 3 התעמתו ביניהם ונאשם מס' 3 הניף לעברו של גית מגב חלונות.

לאחר שעזבו הנאשמים את המקום, קרס שאדי ארצה. כתוצאה מהמעשים נגרמו לשאדי חבלות בראשו ובעיניו, דימום בעינו וחשד לשבר בארובת העין.

עמדות הצדדים

ב"כ המאשימה הפנתה לחומרת מעשיהם של שני הנאשמים ופגיעתם בערכים מוגנים. בין היתר הפנתה לכך שהנאשמים חדלו ממעשיהם רק בעקבות התערבות של עוברי אורח ולכך שהארוע היה עלול להסתיים בתוצאה קשה עוד יותר, אלמלא כן. כמו כן הפנתה לגזר הדין בעניינו של נאשם מס' 2, ובקשה להקיש מעניינו.

לאור זאת, בקשה להשית על שני הנאשמים ששה חודשי מאסר בפועל - ביחס לנאשם מס' 1 בקשה כי המאסר ירוצה במתקן כליאה ממש, בשל אי התאמתו לעבודות שירות. ביחס לנאשם מס' 3 בקשה, כי יישא במאסר בדרך של עבודות שירות.

ב"כ הנאשמים טען, כי שאדי הוא שיזם את הארוע כולו, ועל כן חלקו חמור מזה של הנאשמים, וחרף זאת לא הועמד לדין, ועל כן אין מקום להשית על מי מהנאשמים עונש מאסר. עוד טען, כי מדובר בארוע ספונטני, אשר אין להפריז בחומרתו.

לצד זאת הפנה לנתוניהם האישיים של הנאשמים, כפי שפורטו בתסקירים, ולכך שהשניים קבלו אחריות למעשיהם והודו במיוחס להם. בענינו של נאשם מס' 1 טען, כי נפסל על ידי הממונה על עבודות השירות שלא כדין.

לאור אלה, ביקש להשית על שני הנאשמים עונשי מאסר על תנאי בלבד.

במסגרת הראיות לעונש העיד ב"כ הנאשמים אדם, אשר טען כי הותקף על ידי גית, אך לא התלונן על כך במשטרה, שכן

"זמנו יקר לו מדי" וכן ביקש להגיש מסמכים מתיקי חקירה הנוגעים לשאדי.

נאשם מס' 3 ביקש לומר, כי כאשר שהה במעצר בית החליט לקדם את עצמו וללמוד. נאשם מס' 1 לא ביקש לומר דבר.

מתחם העונש

חומרת מעשיהם של הנאשמים ברורה:

נאשם מס' 1 התעמת עם שאדי, האשים אותו בגניבה וקילל אותו, בגלל טעות של 30 אגורות בעודף. שאדי דחף את נאשם מס' אל מחוץ לחנות ותגובתו של נאשם מס' היתה אגרופ בפניו של שאדי, ובהמשך תקיפתו באלימות יחד עם חבריו, אשר בשיאה הכה את שאדי יחד עם נאשם מס' 2, ולא הפסיק גם לאחר ששאדי הוטל ארצה.

נאשם מס' 3 הצטרף לארוע אשר לא היה לו בו כל חלק ועניין, ותקף את שאדי באגרופים בפניו. מהסרטונים עולה באופן ברור, כי נאשם מס' 3 לא בא להגן על נאשם מס' 1, אלא לסייע לו להכות את שאדי ולהתעמת עם גית.

תוצאת המעשים חמורה: שאדי נחבל בפניו ובעיניו, ומעדותו לפני התרשמתי כי הארוע הותיר את חותמו לא רק בגופו של שאדי אלא גם ברוחו.

צרמו לי טענותיו של ב"כ הנאשמים כלפי שאדי, ובמיוחד המאמצים ללקט קרעי ראיות מפה ומשך שכל מטרתן להשחיר את פניו ולהציגו כעבריין אלים וחמום מוח. אכן שאדי זכה בכבוד המפוקפק להיות הראשון להרים ידיים, אך לא ניתן להקביל בין דחיפתו של נאשם מס' 1 אל מחוץ לחנות, לאחר שהתגרה בשאדי, לבין מעשיהם של הנאשמים, אשר תקפו את שאדי באלימות חסרת פשר. במיוחד הדברים אמורים בנאשם מס' 1, אשר לא חדל מלהכות את שאדי גם כאשר שכב חסר אונים על הארץ, ופסק ממעשיו רק כאשר עוברי אורח נחלצו לסייע לשאדי, ואז נמלט מהמקום.

חברה שומרת חוק אינה יכולה להשלים עם התנהגות בריונית, אלימה ופורעת חוק מעין זו, או לגלות כלפיה סובלנות או סלחנות. אין כל ערך ברטוריקה בגנות האלימות, אשר אינה מגובה בעונש מרתיע, המעביר ליחיד ולרבים את המסר בדבר הפסול והאסור שבמעשים.

ר' למשל לענין זה ע"פ 4173/07, מדינת ישראל נ' פלוני, שם נפסק:

"ולגופו של עניין. רבות נאמר בבתי המשפט על תופעת האלימות הפושה בחברה הישראלית ועל הצורך של איחוד כוחות של כל הרשויות לצורך מלחמה בתופעה זו. תפקידו של בית המשפט במאבק הוא הטלת עונשים מרתיעים ומשמעותיים על הנוקטים באלימות לפתרון סכסוכים, על מנת להעביר מסר, הן לעבריין האינדיווידואלי, והן לעבריינים הפוטנציאליים ולחברה כולה, כי אין החברה טולרנטית להתנהגויות מעין אלה."

ר' גם ע"פ 8991/09, מכבי נ' מדינת ישראל:

"המקרה שלפנינו תחילתו בוויכוח שפרץ בין המתלונן למערער בשל עניין של מה בכך. במקום ליישר את ההדורים באופן מתון וענייני, בחר המערער להגיב לדברים שהטיח בו המתלונן באמצעות חבטה בפניו באמצעות קסדת האופנוע שלו. בעקבות כך נגרמה למתלונן חבלה חמורה,

וכפי שציין בית משפט קמא האירוע עלול היה להסתיים בתוצאה קשה הרבה יותר, עד כדי קיפוח חיים. אף אם נניח כי המתלונן נהג שלא כשורה במהלך האירוע, אין בכך בשום אופן כדי להצדיק את התגובה האלימה והבריונית מצד המערער. המסר החד-משמעי שעל בתי המשפט להעביר הוא כי לא ניתן להשלים, בשום מקרה, עם פתרון סכסוכים באלימות ובכוח הזרוע, ועל כן בדין נתן בית משפט קמא משקל מרכזי בגזר הדין לחומרת מעשיו של המערער."

ואמנם, בחינת רמת הענישה הנוהגת בפסיקה מלמדת, כי בגין מעשים דומים, הכוללים תקיפה תוך שימוש בנשק קר (כגון המקל בו הכה נאשם מס' 2 את שאדי עד שנשבר) וגרימת חבלות לקורבן, נגזרו, ככלל, עונשים הכוללים רכיב מהותי של מאסר בפועל. ראו למשל רע"פ 9037/14 בן קסוס נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו 8.2.16); רע"פ 3204/09 זוביידאת נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו 21.7.09), רע"פ 9388/05 בטאלין נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו 11.1.06); עפ"ג (באר- שבע) 29323-10-10 פינטו נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו 17.11.10).

בקביעת מתחם העונש אביא בחשבון את הרקע למעשים, תוצאותיהם והפער שבין מעשיהם של הנאשמים השונים. כמו כן אביא בחשבון את הסדר הטיעון שבין הצדדים ואת העובדה כי על נאשם מס' 2 נגזר עונש של שמונה חודשי מאסר, לריצוי ממש, אשר הומרו בערעור לעבודות שירות - ורמת החומרה שבמעשיו של נאשם מס' 2 לכל הפחות אינה נופלת מזו של נאשם מס' 1.

אציין, כי המותב אשר דן בעניינו של נאשם מס' 2 (כב' הש' סקפה-שפירא) קבע, כי מתחם העונש ההולם בעניינו הוא מאסר לתקופה שבין שמונה חודשים לריצוי ממש, ועד שנתיים, וגזר עליו שמונה חודשי מאסר לריצוי ממש. בית המשפט ציין, כי מדובר בנאשם ללא הרשעות קודמות, אשר הודה מיד במיוחס לו. בעקבות ערעור שהגיש נאשם מס' 2, הסכימו שני הצדדים להקל בענשו ולהמיר את המאסר לעבודות שירות. המאשימה נימקה את עמדתה, בהתפתחויות שחלו בעניינם של נאשמים מס' 1 ו- 3 - וככל הנראה הכוונה היתה הסדר הטיעון שהוצג בעניינם.

לאור זאת, מתחם העונש ההולם את מעשיו של נאשם מס' 1 נע בין ששה חודשי מאסר ועד שנתיים מאסר ומתחם העונש ההולם את מעשיו של נאשם מס' 3 נע בין מספר חודשי מאסר ועד שנה וחצי מאסר.

משכך, התקשיתי להבין את הסדר הטיעון שבין הצדדים, על פיו עתרה המאשימה להשית על שני הנאשמים עונש מירבי של ששה חודשי מאסר בעבודות שירות. הסדר זה אמנם הולם את מעשיו של נאשם מס' 3, אך מקל עם נאשם מס' 1 במידה רבה מאוד, ולא שמעתי לכך כל הסבר וטעם. במיוחד הדברים אמורים בשים לב לכך שהאירוע כולו תועד במצלמות אבטחה, ולא עמד לפני המאשימה קושי ראייתי ממשי (וגם לא נטען כי קיים קושי שכזה).

חרף חוסר נוחותי מההסדר לא אסטה ממנו. עם זאת אציין, כי לו הייתי קובע בעניינו של נאשם מס' 1 מתחם עונש ללא הסדר הטיעון, הרף התחתון היה שמונה חודשי מאסר לריצוי ממש, ולא ששה חודשי מאסר (שניתן לשאת בהם בעבודות שירות) כפי שקבעתי.

נתונים אשר אינם קשורים לעבירות

נאשם מס' 1

נאשם מס' 1 יליד 1996, רווק, עובד כיום בתחום מיזוג האוויר. לחובתו קביעה (ללא הרשעה) כי החזיק סמים לצריכתו העצמית.

מתסקיר שירות המבחן עולה, כי הנאשם הביע חרטה על מעשיו וגילה אמפתיה לנפגע העבירה. הנאשם הסביר את מעשיו ביום הארוע כפרץ אלימות שנבע מאבדן שליטה שאינו יכול להסבירו ולא חווה כמוהו. במסגרת תנאי שחרורו של הנאשם בתיק זה הוא שולב בקבוצה טיפולית ולדבריו הפיק ממנה תועלת רבה. עוד עלה, כי עבר בתקופה זו טיפול בשל תסמונת פוסט טראומטית ממנה סובל.

מבחינת הערכת הסיכון, התסקיר הציג תמונה מורכבת: מצד אחד, להערכת השירות, קיים סיכון כי במצבי משבר, לחץ ואיום, קיים סיכון להתנהגות אלימה - ועניין זה מתקשר גם לדפוסי צריכת סמים מצד הנאשם. מנגד, יש לנאשם מסגרת משפחתית יציבה ותומכת, והוא מבקש לנהל אורח חיים נורמטיבי ויציב.

שירות המבחן העריך, כי הטלת עונש מאסר תפגע בנאשם, והמליץ על של"ב בהיקף נרחב. השירות סייג את ההמלצה, בכך שיש לחייב את הנאשם לעבור בדיקות לגילוי סמים (דבר שהנאשם נמנע מלעשותו).

לאור ההסדר, הנאשם הופנה לקבלת חוות דעת מהממונה על עבודות השירות. מחוות הדעת עלה, כי הנאשם אינו מתאים לבצע עבודות שירות, משום שבבדיקה לגילוי סמים נמצא שצרך קנבוס.

נאשם מס' 3

נאשם מס' 3 יליד 1996, רווק, עובד בתחום מיזוג האוויר. לחובתו הרשעה בהחזקת סכין וכן קביעה ללא הרשעה כי עבר עבירה של החזקת סכין.

מהתסקיר עולה, כי הנאשם גדל במשפחה חרדית, אך עזב את בית המשפחה כאשר היה נער משום שלא הסתדר עם אורח חייהם. מהתסקיר עולה, כי מספר בדיקות לגילוי סמים שנערכו לנאשם מצאו חיוביות, אך בהמשך הבדיקות נמצאו תקינות. עם זאת, הנאשם לא התייצב לכל הבדיקות אליהן זומן.

הנאשם קיבל אחריות למעשים בהם הורשע, והסביר כי נחלץ לעזרת חברו וכי חשש שמדובר בארוע לאומני.

שירות המבחן העריך כי רמת הסיכון להשנות ביצוע עבירות על ידי הנאשם היא בינונית, וזאת על רקע קושי שלו לזהות מצבי סיכון ולהבין השלכות מעשיו מצד אחד, ועל רקע שאיפותיו לנהל אורח חיים נורמטיבי מנגד.

לסיכום, שירות המבחן המליץ להשית על נאשם מס' 3 עונש של מאסר קצר לריצוי בדרך של עבודות שירות.

דין והכרעה

נאשם מס' 1

לאור מכלול הנתונים, אלמלא הסדר הטיעון, היה מקום לגזור על נאשם מס' 1 עונש של מאסר ממש לתקופה של בין שמונה לעשרה חודשים. עם זאת, בשל ההסדר שבין הצדדים, לו היה הנאשם מתאים לבצע עבודות שירות, הייתי גוזר עליו ששה חודשי מאסר בעבודות שירות, שהרי רק במקרים חריגים יסטה בית משפט מהסדר טיעון. לאור העובדה שהנאשם אינו מתאים לבצע עבודות שירות, יש לבטא זאת בתקופת המאסר שתגזר עליו ולקצרה במעט - למרות שהשורה התחתונה היא עונש אשר אינו מבטא את חומרת מעשיו של הנאשם.

נאשם מס' 3

לאור מכלול הנתונים, ובכללם הסדר הטיעון והעונש אשר נגזר על נאשמים מס' 1 ו- 2, אגזור על נאשם מס' 3 עונש קרוב לרף הגבוה של ההסדר.

לפיכך גוזר על הנאשמים את העונשים הבאים

נאשם מס' 1

- א. ארבעה וחצי חודשי מאסר בפועל. תחילת ריצוי העונש ביום ###. מהמאסר ינוכו ימי מעצרו של הנאשם והצדדים יגישו בענין זה הודעה מתואמת תוך עשרה ימים.
- ב. ששה חודשי מאסר, אותו לא ירצה אלא אם יעבור עבירת תקיפה תוך שלוש שנים מיום שחרורו מהמאסר.
- ג. פיצוי למתלונן שאדי בסך 4,000 ש"ח. הסכום ישולם עד ליום 1.12.19.

הנאשם יתאם כניסתו למאסר עם ענף אבחון ומיון של שירותבתי הסוהר בטלפונים 08-9787377 או 08-9787336. ככל שלא יקבל הנאשם הנחיה אחרת, עליו להתייצב עד השעה 9:00 במתקן המעצר בכלא ניצן ברמלה עם תעודה מזהה והעתק גזר הדין.

נאשם מס' 3

- א. ארבעה וחצי חודשי מאסר בפועל, אשר ירוצו בעבודות שירות. תחילת ריצוי העונש ביום 27.10.19. ככל שלא יקבל הנאשם הנחיה אחרת, עליו להתייצב עד השעה 8:00 במשרדי הממונה על עבודות שירות במחוז מרכז. ככל שיהיה צורך בשינוי מקום ההשמה או מועד תחילת הריצוי, הדבר יעשה על ידי ממונה עבודות שירות ללא צורך בצו שיפוטי נוסף.
- ב. ארבעה חודשי מאסר, אותו לא ירצה אלא אם יעבור עבירת תקיפה תוך שלוש שנים מהיום.
- ג. פיצוי למתלונן שאדי בסך 1,500 ש"ח. הסכום ישולם עד ליום 1.12.19.

נאשם מס' 3 מזהר, כי אם לא יבצע את עבודות השירות כנדרש, הממונה על עבודות השירות מוסמך להמירן במאסר ממש.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים תוך 45 יום.

ניתן היום, ז' תשרי תש"פ, 06 אוקטובר 2019, במעמד הצדדים.